

DON ÀNGELO

Un relat de: [Montse Guillén Galimany](#)

Don Giuseppe va vessar l'aigua beneïda sobre el cap del petit Angelino i el seu bram va ressonar a tota l'església. Era un Gentile i feia honor a la família. Seria un home de caràcter, com el besavi Àngelo, que se'l mirava entendrit des del primer banc. Era cepat, fort malgrat l'edat, amb cabells grisos i mirada penetrant. Tota la família el respectava.

L'Angelino era la seva debilitat. Tenia el somriure de la Rosetta, la seva dona, que al cel sia. Com l'enyorava!

Feia tres anys que l'havia deixat i cada dia la recordava en veure aquell infant i els ulls se li entelaven. Havia tingut cinc fills i setze néts i ara el segon besnet li omplia el cor.

En acabar la cerimònia, van dirigir-se al restaurant, prop de l'església. De camí, s'hi va trobar amb alguns amics de sempre, amb qui xerrava, recordava vells temps i es prenia un capuccino. Alguns coneguts el saludaven efusivament i li agraïen que en algun moment els hagués ajudat a sortir d'un mal pas. Sabia que ho havia fet tot pels seus i que, si podia, feia els favors que li demanaven; per això, dormia amb la consciència ben tranquil·la. Durant l'àpat, un cambrer se li va acostar amb un diari. Gairebé en un murmuri, li va dir: "Fet, don Àngelo". En llegir "CONEGUT FISCAL MOR EN ESTRANYES CIRCUMSTÀNCIES", va respondre: "Bene, bene...".